ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **SOLARPARK beta a.s.**, se sídlem Olomoucká 3419/7, Brno, zastoupené JUDr. Ing. Martinem Florou, Dr., advokátem se sídlem Lidická 57, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno (dříve: Finanční ředitelství v Českých Budějovicích), v řízení o kasačních stížnostech žalobkyně proti rozsudkům Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 19. 3. 2013, č. j. 10 Af 463/2012 – 34, a ze dne 18. 4. 2013, č. j. 10 Af 607/2012 – 34,

takto:

I. Věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 2 Afs 34/2013 a sp. zn. 2 Afs 54/2013 **se spojují** ke společnému projednání a nadále budou vedeny pod sp. zn. 2 Afs 34/2013.

II. Kasační stížnosti **se zamítají.**

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasačních stížnostech.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

[1.] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) vlastní a provozuje fotovoltaickou elektrárnu v Kamenici nad Lipou o instalovaném výkonu 1350 W (licence pro výrobu elektřiny č. 110911305, vydaná Energetickým regulačním úřadem dne 10. 12. 2009). Vyrobenou elektrickou energii dodává na základě smluv do distribuční sítě společnosti E.ON Distribuce, a. s., a to při využití systému výkupu za pevně stanovenou výkupní cenu dle § 4 odst. 4 zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře využívání obnovitelných zdrojů. Předmětem sporu se staly platby za elektřinu dodanou do distribuční sítě v období od 1. 9. – 30. 11.

2011 (věc vedená pod sp. zn. 2 Afs 34/2013) a od 1. 12. 2011 – 30. 4. 2012 (sp. zn. 2 Afs 54/2013).

[2.] Stěžovatelka vyfakturovala společnosti E.ON Distribuce, a. s., za uvedené období konkrétní částky bez DPH; ta nicméně stěžovatelce uhradila pouze část z fakturovaných částek, což v konečném důsledku činilo o 1.057.379 Kč (sp. zn. 2 Afs 34/2013) a 1.665.248,18 Kč (sp. zn. 2 Afs 54/2013), tzn. celkově o 2.722.627,18 Kč méně, než kolik činila cena této elektřiny vyčíslená v systému výkupu. V reakci na to ji stěžovatelka požádala o vysvětlení podle § 237 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád"), přičemž společnost E.ON Distribuce, a. s. svůj postup odůvodnila tím, že jako plátce daně byla povinna z platby odvést odvod z elektřiny ze slunečního záření dle § 7a zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie, ve znění zákona č. 402/2010 Sb.

[3.] Stěžovatelka (jako poplatník daně) poté podala proti tomuto postupu společnosti E.ON Distribuce, a. s. (jako plátce daně) stížnosti dle ustanovení § 237 odst. 3 daňového řádu, které Finanční úřad v Českých Budějovicích zamítl rozhodnutími ze dne 9. 1. 2012, č. j. 3085/12/077910302673 a č. j. 3120/12/077910302673; ze dne 26. 1. 2012, č. j. 26613/12/077910302673; ze dne 26. 3. 2012, č. j. 141828/12/077910302673; ze dne 27. 4. 2012, č. j. 286992/12/077910302673 a č. j. 287024/12/077910302673; ze dne 28. 6. 2012, č. j. 364018/12/077910302673 a č. j. 364034/12/077910302673, když dovodil, že postup plátce daně byl v souladu se zákonem, neboť podle § 7a a násl. zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře využívání obnovitelných zdrojů, ve znění zákona č. 402/2010 Sb., je provozovatel přenosové soustavy povinen po splnění všech zákonných podmínek z platby za výkup elektřiny vyrobené ze slunečního záření srazit, vybrat a odvést odvod.

[4.] Proti uvedeným rozhodnutím finančního úřadu podala stěžovatelka odvolání, která ovšem žalovaný svými rozhodnutími ze dne 11. 4. 2012, č. j. 2897/12-1200, a ze dne 3. 10. 2012, č. j. 7274/12-1200, podle ustanovení § 116 odst. 1 písm. c) daňového řádu společně zamítl a napadená rozhodnutí finančního úřadu potvrdil. [Pozn. NSS: o odvoláních rozhodovalo Finanční ředitelství v Českých Budějovicích, které však bylo ke dni 31. 12. 2012 zrušeno zákonem č. 456/2011 Sb., o Finanční správě ČR. Jeho působnost přešla na Odvolací finanční ředitelství se sídlem v Brně, přičemž dle § 20 odst. 2 zákona č. 456/2011 Sb. platí, že jsou-li v rozhodnutích vydaných při správě daní uvedeny územní finanční orgány, zde tedy Finanční ředitelství v Českých Budějovicích, rozumí se jimi orgány finanční správy příslušné dle zákona č. 456/2011 Sb., v tomto případě tedy Odvolací finanční ředitelství. Nejvyšší správní soud proto podle § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů („s. ř. s.") v řízení o kasačních stížnostech jednal s tímto orgánem.]

[5.] Stěžovatelka se následně žalobami u Krajského soudu v Českých Budějovicích domáhala zrušení citovaných rozhodnutí žalovaného, neboť je považovala za nezákonná v důsledku porušení principu rovnosti, zákazu retroaktivity a principu legitimního očekávání. Nadto konstatovala, že si je vědoma nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 17/11 (judikatura Ústavního soudu je dostupná na http://nalus.usoud.cz), v němž Ústavní soud dovodil, že samo zavedení institutu odvodu z elektřiny ze slunečního záření nelze *en bloc* považovat za protiústavní. S tímto závěrem však stěžovatelka vyslovila nesouhlas a zopakovala, že *„v jejím případě jsou splněny podmínky, s nimiž Ústavní soud spojuje vznik individuálních protiústavních dopadů nové právní úpravy spočívající v nedodržení patnáctileté*

doby návratnosti investice“, přičemž navrhla, aby tato skutečnost byla prokázána jejím účetnictvím a samostatnou finanční analýzou.“

[6.] Krajský soud v záhlaví citovanými rozsudky stěžovatelkou podané žaloby jako nedůvodné dle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. V odůvodnění obou napadených rozsudků krajský soud konstatoval, že finanční úřad i žalovaný postupovali v souladu se zákonem. Ve vztahu ke stěžovatelkou namítané protiústavnosti právní úpravy, zavádějící odvod z elektřiny ze slunečního záření, krajský soud rekapituloval a v podrobnostech především odkázal na stěžejní důvody shora citovaného nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 17/11, neboť se plně vypořádává i s argumentací stěžovatelky uplatněnou v žalobách.

II. Obsah kasačních stížností a vyjádření žalovaného

[7.] Stěžovatelka v obou svých - obsahově prakticky identických - kasačních stížnostech ze dne 18. 4. 2013 a 16. 5. 2013, směřujících proti uvedeným rozsudkům Krajského soudu v Českých Budějovicích, uplatnila důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[8.] Stěžovatelka namítá, že zavedení odvodu z elektřiny ze slunečního záření je v rozporu s principem rovnosti. Pro takto podstatný rozdíl v daňovém zatížení výroben v závislosti na datu uvedení do provozu neexistují žádné relevantní věcné, tím méně právní, důvody. Již v minulosti došlo v ČR k nárůstu cen elektřiny o více než 10%, z čehož profitoval dominantní český výrobce elektřiny. Tenkrát však zákonodárce nepřistoupil k dodatečnému zavedení daňové povinnosti. Stěžovatelka dále poukazuje na to, že doba návratnosti nákladů do fotovoltaických elektráren se dosti liší, kdy jednotliví výrobci využívají různé formy financování. Důsledkem zavedení odvodu je zásah do rovnosti v přístupu k právu podnikat dle čl. 26 Listiny základních práv a svobod.

[9.] Stěžovatelka dále namítá, že odvod, jímž *de facto* došlo ke snížení garantovaných výkupních cen o 26% (výše odvodu totiž závisí pouze na ceně vyrobeného množství elektřiny, přičemž sazba je stanovena fixně), odporuje zákazu retroaktivity a principu ochrany legitimního očekávání. V době, kdy se stěžovatelka rozhodovala o výstavbě fotovoltaické elektrárny, její rentabilitě a způsobu financování, vycházela ze záruky udržení výše výkupních cen. Jestliže následně stát dospěl k závěru, že parametry pro určení výkupních cen stanovil nesprávně, nemůže náprava spočívat v uložení odvodu na základě data uvedení zařízení do provozu. V době uvedení zařízení do provozu nebylo toto datum relevantní z pohledu daňového režimu. Z judikatury Ústavního soudu vyplývá, že stát může určité skupině osob poskytnout méně výhod než jiné, může tak však učinit pouze ve veřejném zájmu a nikoliv libovolně. Zákonodárce při přijímání zákona č. 402/2010 Sb. existenci veřejného zájmu netvrdil, ani neprokázal. Zavedením odvodu bylo neoprávněně zasaženo do legitimního očekávání stěžovatelky, tedy do majetkového práva chráněného čl. 1 Dodatkového protokolu Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

[10.] Ústavní soud se dle stěžovatelky nevěnoval hodnocení skutečnosti, že zavedením odvodu z elektřiny ze slunečního záření byla porušena garance poskytnutá § 2 odst. 8 (dříve odst. 9) vyhlášky č. 140/2009 Sb., o způsobu regulace cen v energetických odvětvích a postupech pro regulaci cen, a došlo tak k zásahu do práva na pokojné užívání majetku

stěžovatelkou. Touto argumentací se však krajský soud nezabýval, byť byla nadnesena i v žalobách, a vše odbyl pouze odkazem na citovaný nález Ústavního soudu.

[11.] Dále stěžovatelka poukazuje na to, že v žalobách označila důkazy (analýzu návratnosti investic a účetnictví) na podporu svého tvrzení, že nebude dodržena patnáctiletá doba návratnosti investice, čímž splnila svoji povinnost dle § 71 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Na to ovšem krajský soud nijak nereagoval a soustředil se pouze na vyvrácení důvodnosti námitky likvidačního dopadu odvodu, což ovšem představuje naprostou negaci pokynů udělených Ústavním soudem v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 17/11. Vedle toho však krajský soud konstatoval, že s ohledem na dobu, která uplynula od uvedení fotovoltaické elektrárny do provozu, je nyní zhola nemožné prokázat, že nebude dodržena garantovaná lhůta návratnosti investice. Tento závěr je dle stěžovatelky závěrem skutkovým, který lze učinit pouze na podkladě provedených důkazů. Krajský soud však zjevně žádné dokazování neprováděl a v odůvodnění rozsudků nevysvětlil, jakými úvahami byl při formulaci uvedeného závěru veden. Tímto svým postupem krajský soud porušil i její právo na spravedlivý proces, garantované čl. 36 Listiny základních práv a svobod.

[12.] V neposlední řadě stěžovatelka zdůraznila, že důsledkem srážení odvodu z elektřiny ze slunečního záření je nedodržení návratnosti investice stěžovatelky garantované § 6 odst. 1 zákona o podpoře obnovitelných zdrojů. Tyto skutečnosti hodlá stěžovatelka prokázat účetními doklady a finanční analýzou, kterou však bude možné v ekonomicky věrohodné podobě předložit až po skončení tříleté doby trvání povinnosti k úhradě odvodu z elektřiny ze slunečního záření. Stěžovatelka proto navrhuje, aby soud řízení přerušil do 31. 12. 2013. Krajský soud se reálnými dopady srážení odvodu nezabýval, nezohlednil je a neumožnil stěžovatelce navrhnout důkazy k jejich prokázání, ač právě na nutnost zcela individuálního posouzení dopadů odvodu do právní sféry stěžovatelky poukazuje nález Ústavního soudu.

[13.] Rozsudky krajského soudu jsou tak dle názoru stěžovatelky nepřezkoumatelné a nezákonné, přičemž krajský soud zcela mechanicky přejal a aplikoval právní názory vyslovené v nálezu Ústavního soudu i na otázky zcela nepřiléhavé. Proto stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud v záhlaví citované rozsudky krajského soudu i rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[14.] Žalovaný ve svých vyjádřeních ze dne 3. 5. 2013 a ze dne 31. 5. 2013 navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnosti zamítl. Plně se v nich ztotožnil s právním názorem krajského soudu, resp. s právními závěry Ústavního soudu vyjádřenými v cit. nálezu sp. zn. Pl. ÚS 17/11, prostřednictvím nichž žalovaný polemizoval s kasačními námitkami stěžovatelky. Žalovaný nesouhlasí se stěžovatelčinou interpretací závěrů cit. nálezu Ústavního soudu (zejm. bodu 88), tj. že Ústavní soud shledal protiústavní aplikaci dané právní úpravy za určitých podmínek, a to tehdy, dojde-li k zásahu do majetkové sféry výrobce tak, že nebude dodržena garance ve smyslu § 6 odst. 1 zákona o podpoře využití obnovitelných zdrojů. Uvedenou formulaci bodu 88 cit. nálezu takto interpretovat nelze, což potvrzují i následné závěry z nálezu vyplývající. Stěžovatelka svoji argumentaci o nesplnění této garance v kasační stížnosti žádným způsobem nedoložila. Její požadavek na přerušení řízení před Nejvyšším správním soudem do doby uplynutí tří let od zavedení povinnosti hradit odvod žalovaný považuje za zcela nepřípustný a neúčelný.

III. Posouzení důvodnosti kasačních stížností

[15.] Jelikož se obě kasační stížnosti týkají týchž účastníků řízení, skutkově i právně shodných otázek a obsahují shodné kasační námitky, které směřují proti týmž důvodům rozsudků krajského soudu, přistoupil Nejvyšší správní soud na základě § 39 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., ke spojení věcí a k jejich společnému projednání.

[16.] Důvodnost kasačních stížností posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejich rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že nejsou důvodné.

[17.] Nejvyšší správní soud předně považuje za nezbytné uvést, že skutková a právní situace nyní posuzované věci je v podstatě totožná s věcmi, které Nejvyšší správní soud řešil např. v rozsudku ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 91/2012 - 34, a mnoha dalších (z poslední doby srov. rozsudek ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 36/2013 - 30; veškerá judikatura NSS je dostupná na www.nssoud.cz), a to i ve vztahu ke shodným účastníkům řízení, přičemž ani stěžovatelčina nynější polemika, která se ovšem do značné míry shoduje s námitkami uplatněnými v uvedených řízeních, nemohla přesvědčit Nejvyšší správní soud, že by měl svůj dříve vyslovený právní názor změnit či jakkoliv revidovat.

[18.] V této souvislosti je nutné rovněž zdůraznit, že jak rozsudky č. j. 1 Afs 91/2012 - 34 a č. j. 1 Afs 36/2013 - 30, tak i další rozhodnutí Nejvyššího správního soudu týkající se nyní projednávané materie (srov. např. rozsudky ze dne 28. 11. 2012, č. j. 8 Afs 60/2012 – 27; ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 Afs 80/2012 – 35; ze dne 9. 1. 2013, č. j. 1 Afs 94/2012 – 28, či ze dne 27. 2. 2013, č. j. 2 Afs 81/2012 – 26) se plně opírají o právní názor, který vyslovil Ústavní soud v citovaném nálezu sp. zn. Pl. ÚS 17/11. Proto Nejvyšší správní soud ani v nyní posuzovaném případě neshledal nesprávným postup krajského soudu, který plně vycházel z právního názoru, jenž k otázce ústavnosti právní úpravy odvodu z elektřiny ze slunečního záření zaujal Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 17/11. Ústavní soud se totiž zabýval ústavní konformitou odvodu ze všech hledisek, tj. včetně těch, které byly stěžovatelkou namítány v žalobách.

[19.] Pokud tedy stěžovatelka v kasačních stížnostech opětovně v obecné rovině namítá, že právní úprava odvodu za elektřinu ze slunečního záření porušuje princip rovnosti, legitimního očekávání a zákaz retroaktivity, Nejvyšší správní soud pro stručnost odkazuje na podrobnou argumentaci a právní závěry, předestřené v odůvodnění cit. rozsudku č. j. 1 Afs 91/2012 - 34 a především v odůvodnění cit. nálezu sp. zn. Pl. ÚS 17/11 (zejména část VIII.), neboť plně dopadají i na nyní posuzovaný případ a bylo by neúčelné je zde znovu podrobně rekapitulovat - byť se s nimi stěžovatelka i nadále neztotožňuje. Vykonatelné nálezy Ústavního soudu jsou totiž dle čl. 89 odst. 2 Ústavy ČR závazné pro všechny orgány i osoby, tedy i pro Nejvyšší správní soud. Pro polemiku stěžovatelky s právním názorem Ústavního soudu, která je vedena převážně v obecné rovině bez konkretizace na individuální okolnosti případu stěžovatelky, tak není v řízení o kasační stížnosti místo (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. IV. ÚS 301/05, či ze dne 2. 6. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 9/06, anebo usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 12. 1. 2011, č. j. 1 Afs 27/2009 – 98).

[20.] Totéž platí i pro konkrétní námitku stěžovatelky, že Ústavní soud náležitě nezohlednil ustanovení § 2 odst. 8 vyhlášky Energetického regulačního úřadu č. 140/2009 Sb. v tehdy platném znění, jež garantovalo zachování stejné úrovně výkupních cen, po zohlednění inflace, a srážení odvodu z elektřiny ze slunečního záření (*Výkupní ceny a zelené bonusy stanovené podle zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů jsou uplatňovány po*

celou předpokládanou dobu životnosti výroben elektřiny stanovenou vyhláškou, kterou se provádějí některá ustanovení zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů. Po tuto dobu životnosti výrobny elektřiny, zařazené do příslušné kategorie podle druhu využívaného obnovitelného zdroje a data uvedení do provozu, se výkupní ceny meziročně zvyšují s ohledem na index cen průmyslových výrobců minimálně o 2 % a maximálně o 4 %, s výjimkou výroben spalujících biomasu a bioplyn.)

[21.] Podstatou citovaného ustanovení této vyhlášky je totiž promítnutí garance obsažené v ustanovení § 6 odst. 1 písm. b) bodě 2. zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů. Pokud tedy Ústavní soud v citovaném nálezu dospěl k názoru, že zavedení odvodu za elektřinu ze slunečního záření není v rozporu se zásadou ochrany legitimního očekávání z důvodu porušení záruky obsažené v § 6 odst. 1 písm. b) bodě 2. zákona, není důvod se domnívat, že by se v případě prováděcí vyhlášky měla situace jakkoliv změnit. Navíc, i pokud by stěžovatelka měla pravdu ohledně určitých rozporů mezi zákonem o podpoře využívání obnovitelných zdrojů, ve znění zákona č. 402/2010 Sb., a vyhláškou č. 140/2009 Sb., pak v případě skutečného rozporu je třeba dát přednost zákonu před vyhláškou a tuto vyhlášku neaplikovat (čl. 95 odst. 1 Ústavy ČR), neboť se jedná o prováděcí předpis vydávaný *secundum et intra legem*.

[22.] Stěžovatelka část své argumentace v kasačních stížnostech soustředila rovněž okolo tvrzení, že by právě v jejím případě měla být aplikována určitá výjimka z pravidla, kterou Ústavní soud připustil v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 17/11, když dovodil, že „*v některých případech může mít uvalení tzv. odvodu rdousící efekt. Pak by aplikace zákona č. 402/2010 Sb. protiústavní byla. Jde však pouze o případy, kdy by odvod měl likvidační účinky či zasahoval samotnou majetkovou podstatu výrobce elektrické energie. Přitom je třeba hodnotit jednak dodržení garancí ve smyslu § 6 odst. 1 zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů v jejich patnáctiletém trvání, jednak okamžité účinky odvodu.*“ Jinými slovy, bylo věcí stěžovatelky, aby uvedla, že právě v jejím individuálním případě bude mít zavedení odvodu z elektřiny ze slunečního záření za následek vyvolání „rdousícího efektu“, tedy likvidační účinky. Stěžovatelka nicméně i v tomto případě setrvala pouze v obecné rovině tvrzení, nijak je blíže nekonkretizovala a ani neoznačila na podporu svého tvrzení žádné důkazní prostředky, které by byly okamžitě k dispozici. Na základě paušálního, nic neříkajícího tvrzení o tom, že v jejím případě nebude dodržena zákonem garantovaná doba návratnosti investice, tak nemůže Nejvyšší správní soud dospět k závěru o protiústavnosti aplikace odvodu z elektřiny ze slunečního záření na příjmy stěžovatelky coby výjimky z pravidla zformulovaného Ústavním soudem, kterážto musí být vykládána restriktivně (srov. cit. rozsudek č. j. 1 Afs 91/2012 - 34).

[23.] Stěžovatelka totiž konkrétně zmiňovala pouze dva důkazní prostředky, a to analýzu návratnosti investice a účetnictví. Uvedenou analýzu nicméně chtěla stěžovatelka předložit až na počátku roku 2014 (po uplynutí tří let od zavedení odvodu z elektřiny), kdy bude k dispozici, a proto se domáhala přerušení řízení před Nejvyšším správním soudem na uvedenou dobu. Nejvyšší správní soud ovšem neshledal důvod pro přerušení řízení o kasačních stížnostech stěžovatelky, neboť, jak již konstatoval v cit. rozsudku č. j. 1 Afs 91/2012 - 34, „*správní soudy vycházejí při přezkumu zákonnosti správního rozhodnutí ze skutkového stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Má-li dojít v soudním řízení správním k doplnění skutkových zjištění správního orgánu dokazováním, musí se navržené důkazní prostředky vztahovat ke skutečnostem existujícím v době vydání rozhodnutí žalovaného. Stěžovatelka by tedy musela navrhnout takový důkazní prostředek,*

jímž by prokázala, že (ke dni vydání rozhodnutí žalovaného) *bylo zřejmé, že nebude dosažena zákonem garantovaná doba návratnosti investice. Není proto jakéhokoliv důvodu pro přerušení řízení o kasační stížnosti za účelem zpracování finanční analýzy ke dni 31. 12. 2013*." Účetnictví stěžovatelky pak dle názoru Nejvyššího správního soudu není s to v současné době prokázat, zda bude investice stěžovatelky splacena ve lhůtě 15 let od její realizace. V účetnictví se totiž zrcadlí pouze současný stav hospodaření stěžovatelky, resp. stav minulý k přesně určenému datu. Nelze z něho však dovodit, jakých tržeb bude v budoucnu dosahovat, jak se budou vyvíjet její náklady apod. (srov. cit. rozsudek č. j. 1 Afs 36/2013 - 30).

[24.] Ze stejných důvodů Nejvyšší správní soud shledal nepřípadnými i námitky stěžovatelky vůči postupu krajského soudu v řízeních ústících do vydání napadených rozsudků. Dle stěžovatelky byla uvedená řízení zatížena vadou, když se krajský soud dostatečně nezabýval reálnými dopady zavedení odvodu z elektřiny ze slunečního záření na konkrétní případ stěžovatelky, a nadto se dopustil porušení jejího práva na spravedlivý proces, když stěžovatelce znemožnil předložit důkazy k prokázání svého tvrzení.

[25.] Předně je třeba uvést, že stěžovatelka se sice ve svých žalobách zmínila o důkazních prostředcích (finanční analýza a účetnictví), kterými chtěla svá tvrzení o nemožnosti dosáhnout zákonem garantované doby návratnosti investice doložit, nicméně, jak vyplývá ze spisů krajského soudu (sp. zn. 10 Af 463/2012 a sp. zn. 10 Af 607/2012), v tomto ohledu pak již dále nic neučinila, ačkoliv k tomu měla vždy dostatečný časový prostor. Stěžovatelka tak mohla v průběhu šesti či dokonce devíti měsíců předložit potřebné důkazní prostředky a umožnit tak krajskému soudu, aby se s nimi vypořádal. Namísto toho však stěžovatelka zůstala pasivní a nijak neumožnila krajskému soudu zohlednit její konkrétní situaci, ačkoliv stěžovatelku tíží v soudním řízení správním nejen povinnost tvrzení, nýbrž též povinnost důkazní [srov. § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s.]. Krajskému soudu tak nelze vytknout, že stěžovatelce znemožnil předložit důkazy a porušil tak její právo na spravedlivý proces, garantované čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, když sama upozornila na skutečnost, že jeden z nich (finanční analýzu) bude schopna předložit až po uplynutí tří let od zavedení odvodu z elektřiny. Je tak zřejmé, že v době rozhodování krajského soudu stěžovatelka tímto důkazem nedisponovala a nemohla být proto ani poškozena postupem soudu, který jí údajně tento důkaz neumožnil navrhnout. Druhý z uvedených důkazů (účetní doklady), byť neprůkazný, stěžovatelka rovněž nepředložila, ač jej patrně k dispozici měla, a proto se její tvrzení o nemožnosti dosáhnout návratnosti investice ve lhůtě 15 let neopírá o žádný důkazní prostředek a je tak povýtce jen spekulací. Závěr krajského soudu o spekulativnosti tvrzení stěžovatelky není tedy skutkovým závěrem, jak se domnívá stěžovatelka, jenž by se měl opírat o důkazní prostředky provedené v řízení, nýbrž procesním závěrem vycházejícím z neprůkaznosti navržených důkazních prostředků.

[26.] Stejně tak se Nejvyšší správní soud neztotožňuje s námitkou stěžovatelky, že rozsudky krajského soudu jsou zatíženy vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Za situace, kdy stěžovatelka sama nespecifikovala dopady právní úpravy odvodu do své majetkové sféry a svou žalobní argumentaci ponechala pouze na obecných tvrzeních a paušální polemice se závěry cit. nálezu sp. zn. Pl. ÚS17/11, krajskému soudu nezbývalo, než bez dalšího odkázat na závěry Ústavního soudu a věcí se blíže nezabývat (shodně viz cit. rozsudky NSS č. j. 8 Afs 60/2012 – 27 a č. j. 1 Afs 91/2012 - 34). Jak ostatně plyne i ze shora uvedeného, u paušálních tvrzení, že sražení odvodu ze slunečního záření bude mít ve

svém souhrnu za následek nedodržení patnáctileté doby návratnosti investice do FVE, přičemž tyto skutečnosti bude schopna prokázat účetními doklady a finanční analýzou až po skončení tříleté doby trvání povinnosti k úhradě předmětného odvodu, setrvala stěžovatelka nadále i v kasačních stížnostech.

IV. Závěr

[27.] Nejvyšší správní soud tak s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že kasační stížnosti nejsou důvodné, a proto je dle ustanovení § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[28.] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě ustanovení § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasačních stížnostech úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení žádné náklady převyšující náklady běžné administrativní činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. června 2013

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu